

**Kas vien ir patiess, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams,
kam laba slava, ja ir kāds tīkums un ja ir kas cildināms, par to
domājiet!” (Filipiešiem 4:8)**

Oktobris(127) – 2016

Zāļu iela 12, Priekule, LV-3434 Reģ.nr.90000159161 SWEDBANKA Konts LV61HABA0551032019880

Vēsture

“Pirmās ziņas par baptistiem priekulnieki saņēmuši Liepājā un Grobiņā, uz kuriem tiem bieži nācies braukt gan muižas, gan pašu darīšanās. 1866.gada aprīlī Priekules Bražu mājās ieradās skatrenieks Valts Jaunģelzs un noturēja pirmo sapulci Priekulē. Klausītāju bijis daudz, un arī gandrīz vai visi pagasta amatu vīri, vietējais muižkungs un mācītājs Esenbergs. Drīz pēc Jaunģelža Priekuli apmeklēja kāds brālis no Liepājas, vārdā Bērziņš, un noturējis dievvārda sapulces Ģeģeru mājās. Priekulniekiem ļoti iepatikušies Bērziņa dievvārdi, un tie to lūguši vēl noturēt otru sapulci, kura arī notikusi Jānaišu mājās un bijusi ļoti apmeklēta.

Tā paša gada Lieldienu nedēļā Priekulē ieradās Skatres draudzes loceklis Danelis un atrada tur plaši atvērtas durvis Evaņģēlijam. Klusajā nedēļā viņš noturēja sapulces Ķezēnu mājās, un uz pirmo Lieldienu Daneli uzaicināja Jānaišu saimnieks. Ļaudis jau no rīta sākuši pulcēties Jānaišos. Kad pienācis sapulces laiks, klausītāju bijis tik daudz, ka pārgājuši uz kādu pakalnu, tā saukto Stutenu kalnu. Klausītāju bija vairāk nekā tūkstoš cilvēku.

* * * * *

18. septembris šogad mūsu, Priekules baptistu draudzei, bija ļoti īpaša un ilgi gaidīta diena! Jau no šī gada sākuma mēs sākām gatavoties mūsu draudzes 150. gadsavētkiem. Aizņemti ar ierastajiem darbiem nemaz nepamanījām kā pienāca septembris un līdz ar septembri – draudzes gadsavētki. Stāsts nav par ēku, bet cilvēkiem – cilvēkiem, kuru sirdis deg par Kristu un kuri grib nest Viņa vārdu tālāk pilsētā! Vēsajā svētdienas rītā vairāk kā 150 cilvēki mēroja kādu ceļa posmu, lai šajā dienā būtu kopā ar mums, lai svinētu un pateiktos! Dievs mūsu draudzi šajos gados ir bagātīgi svētījis! Sagaidot viesus un vērojot visu vēl pirms dievkalpojuma, visa draudzes apkārtnē jau tika pildīta ar neapprakstāmu prieku! Redzēt to, kā cilvēki priecājas par atkalredzēšanos, dzirdēt atmiņu stāstus, redzēt daudz prieka un pateicības asaras, vērot to kā kādi, kuri jau vairākus gadus nav gājuši caur vārtniem uz draudzi, atkal to dara un vienkārši ķert tos skaistos un emocionāli dārgos mirkļus! Svētku dievkalpojums bija veltīts, lai pateiktos Dievam par draudzi, pilsētu un novadu! Mēs svinējam Kristu mūsu sirdīs! Svētkus kuplināja

Pirmie no priekulniekiem, kuri caur kristību pievienoti draudzei, bija divas jaunavas Ieva Auceniek un Ilze Deksnē. Šīs abas māsas kristītas 1866. gada 17. maijā Skatrē no Dingša. Nākošās kristības notikušas tajā pašā mēnesī Tadaikos. Tur arī vēlāk kristīts Priekules draudzes ilggadējais priekšnieks, Jānaišu saimnieks Niklāvs Klabis. Draudze augusi ļoti strauji, tā, ka 1866. gada beigās Priekulē jau skaitīja 54 kristītus draudzes locekļus.” /J. Rīss “Latviešu baptistu draudžu izcelšanās un viņu tālākā attīstība”/

Draudzei ir savs dievnams. Pirmais, 1912. gadā uzceltais nams, tika uzcelts mācītāja Jāņa Dienava laikā kā Priekules Ciānas draudzes dievnams. Dievnams tika nopostīts Otrā Pasaules kara laikā. Pēc tam 1948. gada 20. jūnijā tika atklāts jaunuzceltais dievnams.

“Priekules draudzes vēsture ir ticības liecība par Dieva darbu Latvijā. Kaut vai tas, ka pēc Otrā pasaules kara pat ēst nebija ko, bet Priekules draudze jau atjaunoja sagrauto draudzes namu.” /Agris Dzelve, intervijā Baptistu Vēstnesim, 2010.g.maijs/

* * * * *

brīnišķīgi mūziķi – komponists Ē.Ešenvalds, solisti Marlēna un Arvīds Keiņi un koklētāja Ieva Veide! Kopā ar mums bija Garīdznieku Brālības vadītājs Edgars Godiņš kā arī iepriekšējie draudzes mācītāji – G.Baumanis, Ģ.Ašnevičs māc.Arnoalda Šterna sieva Biruta un P.Tervits, kaut arī pati atceros tikai Pētera kalpošanas laiku, bija prieks dzirdēt viņu visu atmiņas un ‘legendārais trīs Vilmu spēks’ arī tagad man paliks sirdī! Pēc dievkalpojuma turpinājam svētkus ar sadraudzību – labām sarunām, garšīgu ēdienu un brīnišķīgu laiku kopā! Gatavojoties draudzes gadsavētkiem mums kā jauniešiem bija iespēja apciemot kādus no draudzes senioriem un uzdot mums interesējošus jautājumus! Kaut arī pati strādāju tikai pie informācijas apstrādes uzskatu, ka draudzes vecākie brāļi un māsas mums ir liela Dieva dāvana un tie stāsti, kuri glabājas pie viņiem ir kas brīnišķīgs! Intervijas tika iekļautas draudzes avīzes ‘speciālizdevumā’ (intervijas būs pieejamas draudzes mājas lapā www.pbd.lv)! Esmu ļoti pateicīga Dievam par savu draudzi – savu Kristus ģimeni! Priecājos, ka varu būt daļa no tās!

Marta Roga

Fragmenti no mūsu draudzes senioru intervijām:

Kā jūs kalpojat?

Rasma Ziemele: Tie bija pēckara laiki, un draudzēs, tā kā bija Padomju Savienības laiki, nekāds jauniešu darbs nenotika. Tikai visi jaunieši, kuri gribēja būt draudzē, sadarbojās ar kori, un tā jau es arī. Jau pirms kristībām piedalījos korī. Vēl bija kādas vakara sanāksmes. Es dzīvoju tālu, un man bija vismaz četri kilometri, ko iet kājām.

Cik daudz aktīvu jauniešu bija draudzē?

Elmārs Pencis: Grūti pateikt, cik daudz viņu bija, bet jaunieši bija aktīvi. Mums bija tā – vienreiz pa nedēļu kopā sanācām. Vienam no jauniešiem bija jāsagatavo tam vakaram tēma no Jaunās Derības. Varbūt jūs nezināt, bet bija laiks, kad Vecā Derība aizgāja no baznīcas. Bija laiks, kad lasīja tikai Jauno Derību. Tas bija vācu laiks. Tas bija tāpēc, ka Hitleris pateica, ka vācieši ir izredzētā tauta, un viņiem uz jostām bija rakstīts „Dievs ar mums”.

Vai ir kas ko vēlaties līdzdalīt?

Alma Gūža: Man nepatika svētdienā iet veikalā kaut ko pirkt. Kamēr es vēl varēju, es vienmēr sestdien visu nokārtoju, lai svētdien nav jāiet uz veikalu. Ja nu vienīgi tādā gadījumā, ja uzzin, ka kāds ir slimnīcā, un tad jānopērk kādi apelsīni, ko aiznest slimniekam.

Kurā kalpošanas nozarē jūs iesaistījāties?

Zigurds Barbins: Es jau nebiju tur, pie tiem vadošajiem, tur bija citi. Es biju vienkārši kā dalībnieks. Tad jau nebija tā, visa tā padarīšana bija savādāka. Un tādās jauniešu sanāksmēs es nemaz netiku, jo mani paņēma Grobiņā uz skolu mācīties. Un tad mani paņēma uz vācu leģionu, tiku armijā, un tad pie Rīgas rakām ierakumus, un mūs pārveda uz Liepāju. Kādu mēnesi vai divus pabijām Karostā, apmācības izgājām, un tad vienā rītā mūs sasēdināja kuģī un aizveda mūs uz Vāciju, Franciju, Poliju. Dievs ir visur!

Kāds kalpošanas moments jums ir visvairāk palicis atmiņā?

Sofija Kātiņa: Tie noteikti ir kora laiki. Mēs braucām ar kori dziedāt un pelnījām naudiņu, lai varētu baznīcu uztaisīt. Tas bija brīnišķīgs laiks! Cik daudz es varēju, es braucu līdz. Viss tas stāsts par draudzes ēkas celšanu... Bijušais kora vadītājs Harijs Saule vienmēr brīnījās, ka es eju un kāpju visur, un man nebija bail!

Cik daudz aktīvu jauniešu bija jūsu laikā ?

Aivars Mellums: Vārdu saktot, cik arī jauniešu draudzē bija, tie visi bija aktīvi. Korī mums bija gan jaunie, gan vecie. Mēs īpaši atzīmējām dzimšanas dienas, un, vienalga, vai kādam ir 15, 11, vai 70 vai 80, – visi gāja pie viņa mājās un nešķiroja, vai viņš ir jaunāks vai vecāks. Visi gāja vienā lielā barā kā ģimene. Atceros, kā pie manis visi atbrauca uz laukiem ar motocikliem. Visi bija kā viens. Jaunieši kā paši par sevi bijām kādi desmit, vismaz. Atsevišķi kā jaunieši nekur negājām un neko netaisījām, bijām visi kopā draudzē.

Paldies Amandai, Sanitai, Martai, Annai un Didzim par draudzes senioru intervēšanu...

Priekules baptistu draudzes mācītāji:

Jānis Dienavs (dz.1850 – m.1933) (Kalpošanas gadi: 1903-1923),
Juris Barbins (dz.1897 – m.1974) (Kalpošanas gadi: 1924-1937),
Ernests Spīgulis (dz.1909 – m.1981) (Kalpošanas gadi: 1937-1940).
Arvīds Vasks (dz.1912 – m.1987) (Kalpošanas gadi: 1940-1950).
Žanis Stūrītis (dz.1908 – m.1972) (Kalpošanas gadi: 1950-1952),
Augusts Krauze (dz.1896 – m.1977) (Kalpošanas gadi: 1953-1963),
Alfreds Pētersons (dz.1910 – m.1992) (Kalpošanas gadi: 1964-1977).
Gunārs Baumanis (dz. 1929) (Kalpošanas gadi: 1977-1988).
Arnolds Šterns (dz. 1930 – m.2016) (Kalpošanas gadi: 1988-1995).
Ģirts Ašnevičs (dz.1960) (Kalpošanas gadi: 1995-1999),
Guntars Vadonis (dz.1967) (Kalpošanas gadi: 2000-2006),
Pēteris Tervits (dz. 1968) (Kalpošanas gadi: 2006-2009).
Mārcis Ziverts (dz. 1977) (Kalpo no 2011. gada).

Aizved mani uz Slīteres siliem,
Kad tur sila purenes zied!
Man tik bieži šai dzīvē ir vīlies,
Gribas kaut ko no tīra mazliet.”

Tā reiz savas ilgas uz papīra izlikusi dzejniece Ārija Elksne. Ar Ulda Marhilēviča melodiju tā dziedājusi Mirdza Zīvere un viņai līdzī tukstošiem latviešu sievietēm. (Hmm, iespējams, paslepšus to dungojis arī dažs labs vīrs.)

Patiesībā šis lūgums nav nemaz tik viegli apmierināms. Slīteres silus vēl kaut kā atrast varētu, bet sila purenes arī tur pie katra koka vis nezied. Sausos, saulainos priēžu mežos augošā sila purene Latvijā ir reti sastopama, bet Rietumeiropā tā jau ir gandrīz pilnīgi izzudusi suga. Meža silpurene (Pulsatillapatens) ir iekļauta ne vien Latvijas Sarkanajā grāmatā un ar likumu īpaši aizsargājamo augu sugu sarakstā, bet ir arī Eiropas nozīmes aizsargājama augu suga.

Kas vainojams pie silpureņu izzušanas? Galvenokārt cilvēki, kas vadās pēc principa – atnācu, ieraudzīju, noplūcu; pie tam bieži vien ar visām saknēm. Sakarā ar bioloģiskajām īpatnībām un specifiskajiem augšanas apstākļiem, šī burvīgā auga dabīgā pavairošanās notiek ļoti lēni, un tā nespēj kompensēt skaistuma cienītāju noplūktkāri.

Meža silpurene pati par sevi ir viena no daudzām lietām, ko Radītājs devis, lai nāktu pretī mūsu ilgām “pēc kaut kā tīra mazliet.” (Protams, nenoplūktā veidā!!!)

Bet, iepazīstot šo skaisto augu un salīdzinot to ar radniecīgām sugām, mēs tajā varam ieraudzīt arī garīga rakstura mācību. Kādu?

Latvijā ir vēl otra silpureņu ģints suga – plavas silpurene. No meža silpurenes to var atšķirt ne tikai pēc lapu formas, bet arī pēc mazāka, vienmēr nolīkušā zieda, kurš neatver savu zvanu pretī saulei, kā to dara meža silpurene. Par spīti grūtībām un apdraudējumiem celt galvu pretī saulei, orientēt dvēseli pretī gaismai, pretī visam tīrajam, labajam un svētajam – tā varētu būt sila purenes vēsts mums, 21. gadsimta cilvēkiem.

Uz to mūs aicina arī Svētie Raksti: “Kas vien ir patiess, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet!” (Fil. 4:8)

Un vēl: “Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas. Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām.” (Kol. 3:1, 2)

Protams, te nav runa par tukšu sapņošanu, bet par mērķtiecīgu dzīvi; dzīvi ar reālu perspektīvu: “Kad nu atspīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atspīdēsīt līdz ar Viņu.” (Kol. 3:4)

Iespējams, tas šobrīd nav modē, tomēr labāk skatoties uz zvaigznēm iekāpt peļķē, nekā skatoties uz peļķēm neredzēt zvaigznes!

Stāsts par kādu mammu un ārstu

Noraizējusies sieviete ienāca pie ārsta un teica: “Dakter, man ir nopietna problēma un man ir nepieciešama jūsu palīdzība. Mans bērns vēl nav pat gadu vecs, bet es esmu atkal palikusi stāvoklī. Es nevēlos otru bērnu tik drīz pēc pirmā.”

Ārsts: “Labi, ko jūs gribat, lai es daru?”

Viņa atbildēja: “Es gribu pārtraukt šo grūtniecību un es ceru uz jūsu palīdzību”.

Ārsts mazliet apdomājās un pēc klusuma mirkļa teica: “Man šķiet, ka esmu izdomājis labāku risinājumu jūsu problēmai. Tas būs arī mazāk bīstams jums pašai”.

Viņa smaidīja, domādama, ka ārsts izpildīs viņas prasību.

Tad viņš turpināja: “Redziet, lai jums nebūtu tagad jāuzņemas rūpes par diviem mazuliem vienlaicīgi, nogalināsim to, kas jau ir piedzimis. Šajā gadījumā jūs varēsiet nedaudz atpūsties līdz nākamais bērniņš piedzims. Ja mums viens no viņiem ir jānogalina, tad nav atšķirības, kurš tas ir. Jūsu veselībai tas būs mazāk riskanti, ja izvēlēsimies jau piedzimušo mazuli.”

Sieviete sastinga šausmās un atbildēja: “Nē, dokter! Cik briesmīgi! Tas taču ir noziegums – nogalināt bērnu!”

“Es jums piekritu”, atbildēja ārsts. “Bet man likās, ka tas ir tas, ko jūs vēlaties darīt, tāpēc man šis risinājums likās labākais.” Ārsts pasmaidīja, saprazdams, ka sieviete viņa domu ir sapratusi.

Viņš pārliecināja mammu, ka nav atšķirība starp dzimušu un vēl nedzimušu mazuļa nogalināšanu. Tas ir un paliek noziegums.

➤ Timoteja skolas 3. grupas dalībnieki sākuši vērt vaļā tās dāvanas, kuras iespējams saņemt, mācoties Timoteja skolā. Ja arī Tu vēlies ielūkoties, lai saprastu - vai šāda dāvana būtu Tev noderīga, esi aicināts uz vienu no klātienē nodarbību cikliem.

Pievienojies **7. oktobrī 17:00-21:00** un **8. oktobrī 9:00-17:00**. Iepriekšēja pieteikšanās - timotejaskola@lbs.lv.

Dalības maksa 10 eur.

Oktobra nodarbības - Bībeles pārskats, vecumposmu īpatnības, runas mākslas pamati, bērnu kalpošanas pamati un prakse, laiks ar viesi un mazajās grupās.

➤ Turpinās pieteikšanās svētdienskolotāju rudens mācību-atpūtas nometnei. Ieplāno laiku, lai 21.-23. oktobrī būtu kopā lekcijās, pārdomās, interešu grupās, priekpilnā sadraudzībā un spēcinošā atpūtā.

Nometne "LABIRINTS" vedīs mūs ticības, kalpošanas un personīgās dzīves labirintos.

➤ Jelgava aicina uz sieviešu konferenci "Skaties plašāk!" 8. oktobrī plkst. 10.00 - 16.00, Jelgavā, Mātera ielā 54, baptistu dievnāmā.

➤ SKA aicina piedalīties Pasaules Baptistu sieviešu Lūgšanu dienā 7. novembrī. 2016. gada moto - CELIES UN SPĪDI! – SABIEDRĪBĀ!

Svece, kas nespīd vienā istabā, nespīdēs arī citā.

*Ja tu nespīdi savās mājās, ja tavs tēvs un māte, tava māsa un brālis,
ja pat tavs kaķis un suns nav laimīgāki dēļ tā, ka tu esi kristietis,
tad jājautā, vai tu tiešām tāds esi.*

/H.Taylor/

Sveicam dzimšanas dienā!

1.10. – Aigars Dārznieks
4.10. – Mirdza Saule
5.10. – Sarma Cērpa
7.10. – Uldis Strēlis
9.10. – Laura Ķere
12.10. – Kristaps Brancis

18.10. – Elīna Roga
26.10. – Ilmārs Arājs
26.10. – Judīte Šlionska – 45 gadu jubileja
26.10. – Svetlana Šildere
29.10. – Sintija Konkoļa
30.10. – Dzintra Liekniņa

*Būt kristietim – tas vairāk nozīmē drosmīgi un aktīvi darīt Dieva gribu,
nekā piesardzīgi izvairīties no grēka.*

/D.Bonhoeffer/

Bībeles lasīšanas plāns oktobrī

1. Ecēh. 22; Fil. 2:12-30	12. Ecēh. 34; 1. Tes. 5	23. Ecēh. 46; 2. Tim. 2
2. Ecēh. 23; Fil. 3 & 4:1	13. Ecēh. 35; 2. Tes. 1	24. Ecēh. 47:1-12; 2. Tim. 3
3. Ecēh. 24; Fil. 4:2-23	14. Ecēh. 36; 2. Tes. 2	25. Ecēh. 47:13-48:35; 2. Tim. 4
4. Ecēh. 25; Kol. 1:1-23	15. Ecēh. 37; 2. Tes. 3	26. Hag. 1; Tit. 1
5. Ecēh. 26; Kol. 1:24-29 & 2:1-5	16. Ecēh. 38; 1. Tim. 1	27. Hag. 2; Tit. 2
6. Ecēh. 27; Kol. 2:6-23	17. Ecēh. 39; 1. Tim. 2	28. Cah. 1:1-17; Tit. 3
7. Ecēh. 28; Kol. 3 & 4:1	18. Ecēh. 40; 1. Tim. 3	29. Cah. 1:18-2:13; Filem. 1
8. Ecēh. 29-30; Kol. 4:2-18	19. Ecēh. 41-42; 1. Tim. 4	30. Cah. 3; Ebr. 1
9. Ecēh. 31; 1. Tes. 1 & 2:1-16	20. Ecēh. 43; 1. Tim. 5 & 6:1-2	31. Cah. 4; Ebr. 2
10. Ecēh. 32; 1. Tes. 2:17-19 & 3	21. Ecēh. 44; 1. Tim. 6:3-21	
11. Ecēh. 33; 1. Tes. 4	22. Ecēh. 45; 2. Tim. 1	

Skolotāja vēroja bērnus, kuriem bija uzdevusi zīmēt. Viņa piegāja pie visiem un interesējās par katru no zīmējumiem. Pienākot pie mazas meitenītes, kas rūpīgi strādāja, viņa pajautāja, ko viņa zīmē.

"Es zīmēju Dievu," viņa atbildēja.

Skolotāja, brīdi padomājusi, sacīja: "Bet neviens taču nezina, kāds Dievs izskatās?"

Meitene pacēla acis no sava zīmējuma un atbildēja: "Tūlīt viņi uzzinās."

Paldies palīgiem avīzes tapšanā zentasvara50@inbox.lv